

עין משפט נר מצוה

בב א מ"י פ"ח מה' עדים הלכה ט':

ל א מ"י שם הל' י: לא א מ"י פ"ו מה' סוכה הלכה ד טו"ע א"ח סימן תרמ ספק ח:

לב ד מ"י פ"ח מה' כל המקדש הל' יו וי"י מה' כלאים הל' לב:

לג ה מ"י פ"י מהלכות כל המקדש הלכה ו:

לד ו מ"י פ"ד מה' תפילין הלכה ד טו"ע א"ח סימן כו ספק א:

לה ז מ"י פ"י מהלכות כל המקדש הל' ג:

ח (מ"י פ"ב מה' שופר הל' א): לו ז מ"י פ"י מהלכות שמעיה

יובל הלכה יא: י (מ"י פ"ד מה' ערכין הל' א):

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קמ"ל וכו' כעין מדורו היכי כ"ל וזכית כי נתמק:

מוסף רש"י

לאחריו עבדים. היה לו עוד עניי נק' לחמיו העבד על כרתו (כתובות ק"ז). הכל מעלין לירושלים. אם כל בני ביתו אדם סופה לעלות ולבש עטו ציטונס (שם). הכל חייבין בסוכה. לאחיו קטן שאשט וכו'. לאמו (חוריי"א). הולכי דרכים ביום שטורין מן הסוכה ביום. דמתי נספות משעו, עטין ושינת ביתו, כשם שכל הסנה איט מנעט מלכת נדקין כסחורה, קן כל ימות הסה. שאטו יום טוב לא הכירו הכסוד למנוע (סוכה כ"ו). הכל חייבין בציצית. לאחיו נמי יודעת להטעמך (שם). האויל ואשתו כלאים לגבייהו. אכנט, דמתי ביה שש ומכלת (שם תנא). שערו. שכן גלן גדול, דהיינו נראה בין ציצין. שכל מלחם, במצוצת. מנעטת ראשו (תובסין י"ט). לתנוע שהטעמך הטעלה בגונה הראש ואינה עמוקא ליכנס סה כל הראש עד המלח, ושם מלמטס (שם תנא). ששן מניח ליתא. הלכן לילב מלטה (תובסין י"ט). שוה הויכל לראש השנה לתקיעה. כשטותין ואש"י דמקטשו צינול לא תמלטו ולא לוכזין אלא לקטין שולט עבדים והסמנת מכירת שדות. אפילו נהי כד"ה ע"ש למעבדים. דתמיתין לה לגו"ש שגיש שיער, ולברכות. דעני למתור מלש כרסות ביום הכספורס על יום נהי דיה ח"ה.

רבינו גרשום

[לאחריו מנוח הושע לטוח הרע דאצ"ג דאית ליה בחוצה לארץ נהי יפה ובעא ע"י נהי רצן]. עבד שברח מחוץ לארץ אין קבר יכול להציאו משם:
הכל מעלין לירושלים אצ"ג בירושלים נהי חרץ בראמורין במסכת כהובות הני לשיבת כרכים שהיו קשה שגא' ויבטרו הקהל אל כל הדם המתגברים וגו': [והשתא בעינן] אורחו כי הויכ דאמר הכל מעריכין כהנים ולוים וישראלים הם הכי לכל הני חלד דתנין ושרי בטיה אורחו כי הכל חייבין כעבד כהנים ליום וישראלים פשיטא אי הני אל חייבינא מאן מחייבין: אף סוכה בין ביום ובין בלילה והני כהנים הואיל ואי אפשר להו למיכת בה בימיהו דטורדי כעבודה בלילה לסיטורו קמ"ל: אף סוכה איש ואשתו. וכהנים בעי למיחוי פרושים שמוש דבעי למעבר עבודה: דרגל: [והני כהנים חוראי] ואשתרי כלאים לגבייהו דכתיב ואת האכנס שש משנת תכלת וראגבין ומדש כתנא תכלת עמרא: ולבש הבחן שדי בר. ואמרין [מדון] כמרתו שצריכין ליגע עד קשרו אצבעותיו וכתיב ויחי על בשרו בשרו יחא דבר חוצץ בינו לבין כשאו שערך

דוח נראה בין ציצ' למצנפת. אלאמא חרי מקוש פנוי [לבר] כמצנפת להניח שם תפלין: והני כהנים חוראיל וליתנהו במצוה דיוכל כדתנן בפרק בתרא דמסכתין ההגדים והלוים מוכריין לעולם אפילו בשנת הויכל עצמה וגואליין קודם שתי שנים אצ"ג דכתיב כי מספר שני תבואות:

(א) נראה דל"ל והטעת בעי כל היכא דמתי כהנים ליום וישראל לאחיו מאי כי הויכו וכו' ונמי לכל הני כהנים וכו' למען וכו'.

ג:

לְאַתּוּרֵי עֲבָדִים. שאֵם יש לו עֶצֶד כַּעֲנִי מהוּל לַמְכוֹר וּרְוָה העֶצֶד שֶׁלֹּא יִמְכְּרוּ אֲלָא בִּצְא"י וּבַכְּמוֹצוֹת (דף ק"י: קרש"י שיכול להעלותו [להעבד עבדו צַע"כ של עַצֵּד] ור"י פירש שהעבד יכול לכוף להעלותו או ליטרוהו: **לְאַתּוּרֵי עֶבֶד** שֶׁבַרַח מוֹצֵ"ג דָּאָרְיָן. ומירשא לא שמינ' לי' למאן דמתי עבדים ואפילו לפי יג' רש"י דעבצדים כנענים מיירי דרואה למוכרו שאינו מוֹצִיאֵו מרשותו א"י דהואיל וצרח ניקנסיה לעבד ולא נפטר א"ינ ס"ד דרישא כגון שהרצ הולך מדיר צאֵרֵן יִשְׂרָאֵל צֵלָאו הכי: **בְּנוֹה הַיִּפּה**. דח"ל לנוה הרעה דל"י ואין אשמו יכולה לעכב עליו וכן מל"י לירושלים. ל"ה. [ד' דלע"ג דתנא רישא הכל מניחין מאן ספקא אין הכל מוֹצִיאֵרֵן הכי מפרש והם ככתובות (סג וז סע) וליכא למימר לאמרי עבדים דליכא חילוק בין שאר אֵרֶץ יִשְׂרָאֵל לירושלים גבי עבדים: **הַכֵּל חַיִּיבִין** בסוכה. עד השתא דריש הכל לאמרי מאי מהשתא דריש הֵךְ דתנא כהנים לויס וישראלים וקצעי פשיטא וכו' הֵךְ לא מיחייבי מאן ליחייב: **וּבִגְנִי** עבודה נינהו. ואין יכולין לדור איש ואשתו כסוכה שאין נוקקין לנשותיהן דמתי עבדים: **הַכֵּל חַיִּיבִין** במשע לן נהי דפמייר בשעת עבודה בלא שעת עבודה חיובי מיחייבי מידי דהוה אהולכי דרכים [ד' דאמר מר הולכי דרכים ביום פטורין מן הסוכה ביום וחייבים בלילה: [ט' הכל חייבין בציצית כהנים ליום וישראלים פשיטא [ט' כהנים איצטרך ל' סד"א הואיל וכתיב ^לא תלבש שעטניו גדילים תעשה לך מאן דלא אישתרי כלאים לגביה בלבישה הוא דמחייב במצות ציצית והני כהנים הואיל ואשתרי כלאים לגבייהו לא לחייבו קמ"ל [י' נהי דאישתרי בעידן יעבודה בלא עידן עבודה לא אישתרי: הכל חייבין בתפילין כהנים ליום וישראלים פשיטא כהנים איצטרך ליה סד"א הואיל וכתיב ^וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עינך כל דאיתיה במצוה דיד איתיה במצוה דראש והני כהנים הואיל וליתנהו במצוה דידך דכתיב ^ילבש על בשרו [ו' שלא יהא דבר חוצץ בינו ובין בשרו אימא במצוה דראש נמי לא ליחייבו קמ"ל דלא מעכבי אהרדי [י' כדתנן יתפלה של יד אינה מעכבת של ראש ושל ראש אינה מעכבת של יד [ט' ומאי שנא דיד דכתיב ^ילבש על בשרו [ו' ראש נמי כתיב [ש' ושמח המצנפת על ראשו תנא [ט' ישערו היה נראה

בין ציצין למצנפת שישם מניח תפילין [י' הכל חייבין בתקיעת שופר כהנים ליום וישראלים פשיטא כהנים איצטריכא ליה סד"א הואיל וכתיב ^יום תרועה יהיה לכם מאן דליתיה אלא בתקיעה דחד יומא חייב והני כהנים הואיל ואיתנהו בתקיעה כוליה שתא דכתיב ^ותקעתם בחצוצרות על עולותיכם אימא לא ליחייבו מי דמי התי חצוצרות הכא שופר איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ותנן [כ' שוה ^הויכל לראש השנה לתקיעה ולברכות דאיתיה במצות יובל איתיה במצות ראש השנה דליתיה במצות יובל ליתיה במצות ר"ה והני כהני הואיל וליתנהו במצות דיוובל דתנן [ט' כהנים ולוים מוכריין לעולם התורה לתפילין וא"ת דהכי נמי לשם מלכה [ג' הוקשה ותירך דליכא למימר הואיל ואיתרבו לאכילת חמץ איתרבו נמי לאכילת [ד' מלכה [ט' : **שֶׁלֹּא יִחָא** דבר חוצץ בין בגדי כהונה אֲבִשְׁשׁוּ. ותפלין על בשרו צעין דכתיב (שמות יג) והיה לך לאות ולא לאחרים לאות: צַיִץ מונח על המלח ומלנפת על הראש ואינה מחזקת עד המלח אלא מקום התפלין נראה בגובה הראש מקום שמוחו של מנינך רופס ל"ה. וליכא למימר אמאי לא קאמר כדלעיל קמ"ל ונהי דפטיברי צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין לעולם בתפלין של ראש ולא בעי ליה למימר דס"ד לויפטרו מתפילין של יד שלא צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין: **שֶׁלֹּא יִחָא** מעכבת ש"י ראש. [טז] דלמר עצלמא מנחות (דף ז). ולטוטפות וזי עינין כל זמן שצין עיניי יהיו שנים בשעת משנית שניסא כריך להקדים של יד: **יּוֹם תְּרוּעָה** יהיה לבם. משמע יום אחד צלצל: **וּלְבַרְבוֹת**. שהיו אומרים נמי ביום הכפורים של שנת הויכל שנת הויכל דכתיב ^ולבש על בשרו [ו' ואשר יגאל מן הלוים ואמר צפ' בתרא [קמנ דף כט:) דממכרו יולא חנס ל"ה. ולא נראה דהא מפרש שמואל טעמא לקמן בפרק בתרא [גס וז סע) משום דמכורה כבר יוצאה אינה מכורה אינו דין שלא ממכר וההוא טעמא שייך גבי כהן כמו גבי ישראל ועוד יש להקשות אלינא דרב נמי דלמר [טז] מכרה יוצאה מאי איכא בין ישראל לכהנים [לענין יובל] [טז וכן ז] (המקדש) גואלח לעולם ויש קלח לינש הגירסא דבבתי ערי חומה דישראל אינו גואלה אלא ביוך שנה תמימה ולוים וכהנים וגואלים לעולם וכו' (שם) עבדי ערי חומה שלהם נוגטין כבמי לחשרים וליפקו צינול ומוכריין דנקט אגב גואלין ורש"י פ"י. הכל וזה שוה וגואלין לעולם אם שמואל דאמר חומה מיד וישראל אינו גואל כפחות משני דכתיב דמספר שני מצואות ובראש השנה פרק ראובו בית דין [דף כט.) [לא] חזו לשונו כשם (רבי יהודה בר יצחק) (רבינו יצחק) הלוי מוכרין לעולם וגואלין לעולם ושתיסה משניות הן במסכת ערכין וצין מקדישין וצין מוכריין מרייהו משניות ימירות נינהו אלא איידי דתנא הסם גבי ישראל אין מקדישין לפני היוכל פחות מקום שנים ולא גואלין אחר היוכל פחות משנה תנא נמי גבי כהנים מקדישין וגואלין [גז] לעולם והכי מוקי לה במסכת ערכין

מלכה [גז] הוקשה ותירך דליכא למימר הואיל ואיתרבו לאכילת חמץ איתרבו נמי לאכילת [דז] מלכה [ט' : **שֶׁלֹּא יִחָא** דבר חוצץ בין בגדי כהונה אֲבִשְׁשׁוּ. ותפלין על בשרו צעין דכתיב (שמות יג) והיה לך לאות ולא לאחרים לאות: צַיִץ מונח על המלח ומלנפת על הראש ואינה מחזקת עד המלח אלא מקום התפלין נראה בגובה הראש מקום שמוחו של מנינך רופס ל"ה. וליכא למימר אמאי לא קאמר כדלעיל קמ"ל ונהי דפטיברי צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין לעולם בתפלין של ראש ולא בעי ליה למימר דס"ד לויפטרו מתפילין של יד שלא צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין: **שֶׁלֹּא יִחָא** מעכבת ש"י ראש. [טז] דלמר עצלמא מנחות (דף ז). ולטוטפות וזי עינין כל זמן שצין עיניי יהיו שנים בשעת משנית שניסא כריך להקדים של יד: **יּוֹם תְּרוּעָה** יהיה לבם. משמע יום אחד צלצל: **וּלְבַרְבוֹת**. שהיו אומרים נמי ביום הכפורים של שנת הויכל שנת הויכל דכתיב ^ולבש על בשרו [ו' ואשר יגאל מן הלוים ואמר צפ' בתרא [קמנ דף כט:) דממכרו יולא חנס ל"ה. ולא נראה דהא מפרש שמואל טעמא לקמן בפרק בתרא [גס וז סע) משום דמכורה כבר יוצאה אינה מכורה אינו דין שלא ממכר וההוא טעמא שייך גבי כהן כמו גבי ישראל ועוד יש להקשות אלינא דרב נמי דלמר [טז] מכרה יוצאה מאי איכא בין ישראל לכהנים [לענין יובל] [טז וכן ז] (המקדש) גואלח לעולם ויש קלח לינש הגירסא דבבתי ערי חומה דישראל אינו גואלה אלא ביוך שנה תמימה ולוים וכהנים וגואלים לעולם וכו' (שם) עבדי ערי חומה שלהם נוגטין כבמי לחשרים וליפקו צינול ומוכריין דנקט אגב גואלין ורש"י פ"י. הכל וזה שוה וגואלין לעולם אם שמואל דאמר חומה מיד וישראל אינו גואל כפחות משני דכתיב דמספר שני מצואות ובראש השנה פרק ראובו בית דין [דף כט.) [לא] חזו לשונו כשם (רבי יהודה בר יצחק) (רבינו יצחק) הלוי מוכרין לעולם וגואלין לעולם ושתיסה משניות הן במסכת ערכין וצין מקדישין וצין מוכריין מרייהו משניות ימירות נינהו אלא איידי דתנא הסם גבי ישראל אין מקדישין לפני היוכל פחות מקום שנים ולא גואלין אחר היוכל פחות משנה תנא נמי גבי כהנים מקדישין וגואלין [גז] לעולם והכי מוקי לה במסכת ערכין

מלכה [גז] הוקשה ותירך דליכא למימר הואיל ואיתרבו לאכילת חמץ איתרבו נמי לאכילת [דז] מלכה [ט' : **שֶׁלֹּא יִחָא** דבר חוצץ בין בגדי כהונה אֲבִשְׁשׁוּ. ותפלין על בשרו צעין דכתיב (שמות יג) והיה לך לאות ולא לאחרים לאות: צַיִץ מונח על המלח ומלנפת על הראש ואינה מחזקת עד המלח אלא מקום התפלין נראה בגובה הראש מקום שמוחו של מנינך רופס ל"ה. וליכא למימר אמאי לא קאמר כדלעיל קמ"ל ונהי דפטיברי צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין לעולם בתפלין של ראש ולא בעי ליה למימר דס"ד לויפטרו מתפילין של יד שלא צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין: **שֶׁלֹּא יִחָא** מעכבת ש"י ראש. [טז] דלמר עצלמא מנחות (דף ז). ולטוטפות וזי עינין כל זמן שצין עיניי יהיו שנים בשעת משנית שניסא כריך להקדים של יד: **יּוֹם תְּרוּעָה** יהיה לבם. משמע יום אחד צלצל: **וּלְבַרְבוֹת**. שהיו אומרים נמי ביום הכפורים של שנת הויכל שנת הויכל דכתיב ^ולבש על בשרו [ו' ואשר יגאל מן הלוים ואמר צפ' בתרא [קמנ דף כט:) דממכרו יולא חנס ל"ה. ולא נראה דהא מפרש שמואל טעמא לקמן בפרק בתרא [גס וז סע) משום דמכורה כבר יוצאה אינה מכורה אינו דין שלא ממכר וההוא טעמא שייך גבי כהן כמו גבי ישראל ועוד יש להקשות אלינא דרב נמי דלמר [טז] מכרה יוצאה מאי איכא בין ישראל לכהנים [לענין יובל] [טז וכן ז] (המקדש) גואלח לעולם ויש קלח לינש הגירסא דבבתי ערי חומה דישראל אינו גואלה אלא ביוך שנה תמימה ולוים וכהנים וגואלים לעולם וכו' (שם) עבדי ערי חומה שלהם נוגטין כבמי לחשרים וליפקו צינול ומוכריין דנקט אגב גואלין ורש"י פ"י. הכל וזה שוה וגואלין לעולם אם שמואל דאמר חומה מיד וישראל אינו גואל כפחות משני דכתיב דמספר שני מצואות ובראש השנה פרק ראובו בית דין [דף כט.) [לא] חזו לשונו כשם (רבי יהודה בר יצחק) (רבינו יצחק) הלוי מוכרין לעולם וגואלין לעולם ושתיסה משניות הן במסכת ערכין וצין מקדישין וצין מוכריין מרייהו משניות ימירות נינהו אלא איידי דתנא הסם גבי ישראל אין מקדישין לפני היוכל פחות מקום שנים ולא גואלין אחר היוכל פחות משנה תנא נמי גבי כהנים מקדישין וגואלין [גז] לעולם והכי מוקי לה במסכת ערכין

מלכה [גז] הוקשה ותירך דליכא למימר הואיל ואיתרבו לאכילת חמץ איתרבו נמי לאכילת [דז] מלכה [ט' : **שֶׁלֹּא יִחָא** דבר חוצץ בין בגדי כהונה אֲבִשְׁשׁוּ. ותפלין על בשרו צעין דכתיב (שמות יג) והיה לך לאות ולא לאחרים לאות: צַיִץ מונח על המלח ומלנפת על הראש ואינה מחזקת עד המלח אלא מקום התפלין נראה בגובה הראש מקום שמוחו של מנינך רופס ל"ה. וליכא למימר אמאי לא קאמר כדלעיל קמ"ל ונהי דפטיברי צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין לעולם בתפלין של ראש ולא בעי ליה למימר דס"ד לויפטרו מתפילין של יד שלא צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין: **שֶׁלֹּא יִחָא** מעכבת ש"י ראש. [טז] דלמר עצלמא מנחות (דף ז). ולטוטפות וזי עינין כל זמן שצין עיניי יהיו שנים בשעת משנית שניסא כריך להקדים של יד: **יּוֹם תְּרוּעָה** יהיה לבם. משמע יום אחד צלצל: **וּלְבַרְבוֹת**. שהיו אומרים נמי ביום הכפורים של שנת הויכל שנת הויכל דכתיב ^ולבש על בשרו [ו' ואשר יגאל מן הלוים ואמר צפ' בתרא [קמנ דף כט:) דממכרו יולא חנס ל"ה. ולא נראה דהא מפרש שמואל טעמא לקמן בפרק בתרא [גס וז סע) משום דמכורה כבר יוצאה אינה מכורה אינו דין שלא ממכר וההוא טעמא שייך גבי כהן כמו גבי ישראל ועוד יש להקשות אלינא דרב נמי דלמר [טז] מכרה יוצאה מאי איכא בין ישראל לכהנים [לענין יובל] [טז וכן ז] (המקדש) גואלח לעולם ויש קלח לינש הגירסא דבבתי ערי חומה דישראל אינו גואלה אלא ביוך שנה תמימה ולוים וכהנים וגואלים לעולם וכו' (שם) עבדי ערי חומה שלהם נוגטין כבמי לחשרים וליפקו צינול ומוכריין דנקט אגב גואלין ורש"י פ"י. הכל וזה שוה וגואלין לעולם אם שמואל דאמר חומה מיד וישראל אינו גואל כפחות משני דכתיב דמספר שני מצואות ובראש השנה פרק ראובו בית דין [דף כט.) [לא] חזו לשונו כשם (רבי יהודה בר יצחק) (רבינו יצחק) הלוי מוכרין לעולם וגואלין לעולם ושתיסה משניות הן במסכת ערכין וצין מקדישין וצין מוכריין מרייהו משניות ימירות נינהו אלא איידי דתנא הסם גבי ישראל אין מקדישין לפני היוכל פחות מקום שנים ולא גואלין אחר היוכל פחות משנה תנא נמי גבי כהנים מקדישין וגואלין [גז] לעולם והכי מוקי לה במסכת ערכין

הכל מעריכין פרק ראשון ערכין

לְאַתּוּרֵי עֲבָדִים. שאֵם יש לו עֶצֶד כַּעֲנִי מהוּל לַמְכוֹר וּרְוָה העֶצֶד שֶׁלֹּא יִמְכְּרוּ אֲלָא בִּצְא"י וּבַכְּמוֹצוֹת (דף ק"י: קרש"י שיכול להעלותו [להעבד עבדו צַע"כ של עַצֵּד] ור"י פירש שהעבד יכול לכוף להעלותו או ליטרוהו: **לְאַתּוּרֵי עֶבֶד** שֶׁבַרַח מוֹצֵ"ג דָּאָרְיָן. ומירשא לא שמינ' לי' למאן דמתי עבדים ואפילו לפי יג' רש"י דעבצדים כנענים מיירי דרואה למוכרו שאינו מוֹצִיאֵו מרשותו א"י דהואיל וצרח ניקנסיה לעבד ולא נפטר א"ינ ס"ד דרישא כגון שהרצ הולך מדיר צאֵרֵן יִשְׂרָאֵל צֵלָאו הכי: **בְּנוֹה הַיִּפּה**. דח"ל לנוה הרעה דל"י ואין אשמו יכולה לעכב עליו וכן מל"י לירושלים. ל"ה. [ד' דלע"ג דתנא רישא הכל מניחין מאן ספקא אין הכל מוֹצִיאֵרֵן הכי מפרש והם ככתובות (סג וז סע) וליכא למימר לאמרי עבדים דליכא חילוק בין שאר אֵרֶץ יִשְׂרָאֵל לירושלים גבי עבדים: **הַכֵּל חַיִּיבִין** בסוכה. עד השתא דריש הכל לאמרי מאי מהשתא דריש הֵךְ דתנא כהנים לויס וישראלים וקצעי פשיטא וכו' הֵךְ לא מיחייבי מאן ליחייב: **וּבִגְנִי** עבודה נינהו. ואין יכולין לדור איש ואשתו אף סוכה איש ואשתו והני כהנים הואיל ובני עבודה נינהו לא ליחייבו קא משמע לן נהי דפמייר בשעת עבודה בלא שעת עבודה חיובי מיחייבי מידי דהוה אהולכי דרכים [ד' דאמר מר הולכי דרכים ביום פטורין מן הסוכה ביום וחייבים בלילה: [ט' הכל חייבין בציצית כהנים ליום וישראלים פשיטא [ט' כהנים איצטרך ל' סד"א הואיל וכתיב ^לא תלבש שעטניו גדילים תעשה לך מאן דלא אישתרי כלאים לגביה בלבישה הוא דמחייב במצות ציצית והני כהנים הואיל ואשתרי כלאים לגבייהו לא לחייבו קמ"ל [י' נהי דאישתרי בעידן יעבודה בלא עידן עבודה לא אישתרי: הכל חייבין בתפילין כהנים ליום וישראלים פשיטא כהנים איצטרך ליה סד"א הואיל וכתיב ^וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עינך כל דאיתיה במצוה דיד איתיה במצוה דראש והני כהנים הואיל וליתנהו במצוה דידך דכתיב ^ילבש על בשרו [ו' שלא יהא דבר חוצץ בינו ובין בשרו אימא במצוה דראש נמי לא ליחייבו קמ"ל דלא מעכבי אהרדי [י' כדתנן יתפלה של יד אינה מעכבת של ראש ושל ראש אינה מעכבת של יד [ט' ומאי שנא דיד דכתיב ^ילבש על בשרו [ו' ראש נמי כתיב [ש' ושמח המצנפת על ראשו תנא [ט' ישערו היה נראה

לְאַתּוּרֵי עֲבָדִים וּלְמֵאֵן דְּתַנִּי עֲבָדִים בְּהַרְיֵא לְאַתּוּרֵי מֵאִי לְאַתּוּרֵי מְנוּה הִיפּה לְנוּה הַרְעָה וְאִין הַכֵּל מוֹצִיאֵרֵן לְאַתּוּרֵי [ב' עבד שברח ^מח"ל לארץ: [ב' הכל מעלין לירושלים לאתווי [ג' מְנוּה הִיפּה לְנוּה הַרְעָה וְאִין הַכֵּל מוֹצִיאֵרֵן לְאַתּוּרֵי מֵאִי לְאַתּוּרֵי מְנוּה הִיפּה לְנוּה הַרְעָה: [ג' הכל חייבין בסוכה כהנים לויס וישראלים פשיטא אי הני לא מחייבי מאן מוֹחִיבִי כהנים איצטריכא ליה סד"א הואיל וכתיב ^בסוכות תשבו [ד' ואמר מר תשבו [ג' שבעת ימים כעין תדורו [ז' מה דירה איש ואשתו אף סוכה איש ואשתו והני כהנים הואיל ובני עבודה נינהו לא ליחייבו קא משמע לן נהי דפמייר בשעת עבודה בלא שעת עבודה חיובי מיחייבי מידי דהוה אהולכי דרכים [ד' דאמר מר הולכי דרכים ביום פטורין מן הסוכה ביום וחייבים בלילה: [ט' הכל חייבין בציצית כהנים ליום וישראלים פשיטא [ט' כהנים איצטרך ל' סד"א הואיל וכתיב ^לא תלבש שעטניו גדילים תעשה לך מאן דלא אישתרי כלאים לגביה בלבישה הוא דמחייב במצות ציצית והני כהנים הואיל ואשתרי כלאים לגבייהו לא לחייבו קמ"ל [י' נהי דאישתרי בעידן יעבודה בלא עידן עבודה לא אישתרי: הכל חייבין בתפילין כהנים ליום וישראלים פשיטא כהנים איצטרך ליה סד"א הואיל וכתיב ^וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עינך כל דאיתיה במצוה דיד איתיה במצוה דראש והני כהנים הואיל וליתנהו במצוה דידך דכתיב ^ילבש על בשרו [ו' שלא יהא דבר חוצץ בינו ובין בשרו אימא במצוה דראש נמי לא ליחייבו קמ"ל דלא מעכבי אהרדי [י' כדתנן יתפלה של יד אינה מעכבת של ראש ושל ראש אינה מעכבת של יד [ט' ומאי שנא דיד דכתיב ^ילבש על בשרו [ו' ראש נמי כתיב [ש' ושמח המצנפת על ראשו תנא [ט' ישערו היה נראה

בין ציצין למצנפת שישם מניח תפילין [י' הכל חייבין בתקיעת שופר כהנים ליום וישראלים פשיטא כהנים איצטריכא ליה סד"א הואיל וכתיב ^יום תרועה יהיה לכם מאן דליתיה אלא בתקיעה דחד יומא חייב והני כהנים הואיל ואיתנהו בתקיעה כוליה שתא דכתיב ^ותקעתם בחצוצרות על עולותיכם אימא לא ליחייבו מי דמי התי חצוצרות הכא שופר איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ותנן [כ' שוה ^הויכל לראש השנה לתקיעה ולברכות דאיתיה במצות יובל איתיה במצות ראש השנה דליתיה במצות יובל ליתיה במצות ר"ה והני כהני הואיל וליתנהו במצות דיוובל דתנן [ט' כהנים ולוים מוכריין לעולם התורה לתפילין וא"ת דהכי נמי לשם מלכה [ג' הוקשה ותירך דליכא למימר הואיל ואיתרבו לאכילת חמץ איתרבו נמי לאכילת [דז] מלכה [ט' : **שֶׁלֹּא יִחָא** דבר חוצץ בין בגדי כהונה אֲבִשְׁשׁוּ. ותפלין על בשרו צעין דכתיב (שמות יג) והיה לך לאות ולא לאחרים לאות: צַיִץ מונח על המלח ומלנפת על הראש ואינה מחזקת עד המלח אלא מקום התפלין נראה בגובה הראש מקום שמוחו של מנינך רופס ל"ה. וליכא למימר אמאי לא קאמר כדלעיל קמ"ל ונהי דפטיברי צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין לעולם בתפלין של ראש ולא בעי ליה למימר דס"ד לויפטרו מתפילין של יד שלא צעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין: **שֶׁלֹּא יִחָא** מעכבת ש"י ראש. [טז] דלמר עצלמא מנחות (דף ז). ולטוטפות וזי עינין כל זמן שצין עיניי יהיו שנים בשעת משנית שניסא כריך להקדים של יד: **יּוֹם תְּרוּעָה** יהיה לבם. משמע יום אחד צלצל: **וּלְבַרְבוֹת**. שהיו אומרים נמי ביום הכפורים של שנת הויכל שנת הויכל דכתיב ^ולבש על בשרו [ו' ואשר יגאל מן הלוים ואמר צפ' בתרא [קמנ דף כט:) דממכרו יולא חנס ל"ה. ולא נראה דהא מפרש שמואל טעמא לקמן בפרק בתרא [גס וז סע) משום דמכורה כבר יוצאה אינה מכורה אינו דין שלא ממכר וההוא טעמא שייך גבי כהן כמו גבי ישראל ועוד יש להקשות אלינא דרב נמי דלמר [טז] מכרה יוצאה מאי איכא בין ישראל לכהנים [לענין יובל] [טז וכן ז] (המקדש) גואלח לעולם ויש קלח לינש הגירסא דבבתי ערי חומה דישראל אינו גואלה אלא ביוך שנה תמימה ולוים וכהנים וגואלים לעולם וכו' (שם) עבדי ערי חומה שלהם נוגטין כבמי לחשרים וליפקו צינול ומוכריין דנקט אגב גואלין ורש"י פ"י. הכל וזה שוה וגואלין לעולם אם שמואל דאמר חומה מיד וישראל אינו גואל כפחות משני דכתיב דמספר שני מצואות ובראש השנה פרק ראובו בית דין [דף כט.) [לא] חזו לשונו כשם (רבי יהודה בר יצחק) (רבינו יצחק) הלוי מוכרין לעולם וגואלין לעולם ושתיסה משניות הן במסכת ערכין וצין מקדישין וצין מוכריין מרייהו משניות ימירות נינהו אלא איידי דתנא הסם גבי ישראל אין מקדישין לפני היוכל פחות מקום שנים ולא גואלין אחר היוכל פחות משנה תנא נמי גבי כהנים מקדישין וגואלין [גז] לעולם והכי מוקי לה במסכת ערכין

לְאַתּוּרֵי עֲבָדִים. שאֵם יש לו עֶצֶד כַּעֲנִי מהוּל לַמְכוֹר וּרְוָה העֶצֶד שֶׁלֹּא יִמְכְּרוּ אֲלָא בִּצְא"י כּוֹפִין אֶת רַבּוֹ לְהַעֲלוֹתוֹ: **מְנוּה הִיפּה**. דח"ל: **לְנוּה הַרְעָה**. דל"י ואין אשמו יכולה לעכב עליו וכן מל"י לירושלים: [ט' **פְּשִׁטָּא**]. עד השתא דריש הכל לאמרי מאי ומהשתא דריש הֵךְ דמתי כהנים לויס וישראלים וקא צעי פשיטא אי הני לא ליחייבו מאן ליחייב: **וּבְנִי עֲבוּדָה** נינהו. ואין יכולין לדור איש ואשתו כסוכה שאין נוקקין לנשותיהן דמתיא עלייהו עבדות הרגל אימא לא ליחייבו: **קַמ"ל**. דלע"ג דלא אפשר להו כעין מדורו כי [א] היכי דאפשר להו מיחייבי ובעידן עבודה פטיברי שלא צעידן עבודה מיחייבי: **כִּיּוֹן דְּאִישְׁתִּירִי**